

Het spel der geheimen

Kerri Maniscalco bij Boekerij:

De prins van Toorn
De prins van Trots
De koning van de Hel

Het spel der Zonden
Het spel der Geheimen

Kerri Maniscalco

Het spel der Geheimen

Ze zijn elkaars grootste vijand. Kunnen ze samenwerken om hun koninkrijk te redden – en tegelijk hun hart beschermen?

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-492-0762-5

ISBN 978-94-023-2749-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Throne of Secrets*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Hodder & Stoughton,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: ©Sasha Alexandra Vinograda; ©Rebekah Kreiger

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 by Kerri Maniscalco

Published in agreement with the author,

c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor mijn Bella-baby, jij bent mama's meisje. Altijd.

En voor mijn gabbertje Gage, die ongetwijfeld gefascineerd is door dat magische, kabbelende beekje in het hiernamaals.

Ik mis jullie allebei meer dan ik onder woorden kan brengen.

Als Assepoester haar prins in het begin eerder verdorven dan charmant had gevonden, zijn meest duistere geheimen had willen achterhalen en hem kapot had willen maken, zou dit hun verknipte sprookje zijn...

Heren van zonde zijn bijzonder fijn,
omdat hun vunzige vertellingen met een overdaad aan pit
gevuld zijn.

Gedichten voor de Verdorvenen, Deel 2

In een onderwereldrijk dat bekendstaat als de Zeven Cirkels regeren zeven onsterfelijke prinsen met zonde en zedeloosheid over hun verdorven hoven.

Elke cirkel rekent op zijn inwoners en andere mythische wezens om de kracht van de prins te voeden door toe te geven aan hun favoriete zonde: toorn, afgunst, hebzucht, lust, ledigheid, trots of gretigheid.

Macht is de grootste valuta van iedere prins en een overkoepelende vloek die recentelijk is verbroken dreigt hen te verzwakken, waardoor ze kwetsbaar werden voor aanvallen van andere boosaardige wezens die thuis waren in de onderwereld: heksen, Fae, gedaanteverwisselaars, godinnen en de altijd konkelende vampiers in het zuiden. Nu vecht elk Huis van Zonde in het geheim om zijn volledige macht te heroveren om zijn hof te redden van de aanhoudende effecten van de vloek.

Dit verhaal vindt plaats in de stormachtige, meest noordelijk gelegen cirkel en het volgt prins Gretigheid, van wie de zonde niet simpelweg is zich tegoed doen aan het lekkerste eten en drinken, maar ook om op zoek te gaan naar spanning en avontuur. Zoals jagen op ijsdraken die door het genadeloze gebied trekken of misschien het leveren van zijn grootste strijd tot nu toe: proberen niet te vallen voor iemand die hij haat...

Zoals de sterfelijke dichters en toneelschrijvers al hebben gezegd: in liefde en oorlog is alles toegestaan.

Dat de oude goden genade mogen hebben met prins Gretigheid.

Een storm genaamd Adriana nadert en zij is genadeloos. In elk geval waar het hém betreft.

Prins Gretigheid

Een flinke windstoot gierde langs de met sneeuw bedekte bergen, gilde door de pas, het geluid haast net zo ijzingwekkend als de winterse lucht.

Zo ver ten noorden van de Zeven Cirkels, voorbij elk van de koninklijke Huizen van Zonde, waar nachtmerries en mindere demonen langs de rand van het woud slopen, bezweken zelfs de elementen voor angst.

Er steeg een vager geluid boven de bomen uit. Een waar we op hadden gewacht.

Ik bleef staan, hield een hand in de lucht, een signaal aan mijn jagers om ook tot stilstand te komen.

Leer klapte op het ritme van de bries, het vertrouwde geluid werd enkel wat gedempt door iets waarvan ik wist dat het een buitenste laag engelachtige witte veren was.

Zoals de meeste dingen in de Onderwereld was dat onverwachte verenkleed een prachtige misleiding dat een sinister doel verborg. Die donzige vleugels in combinatie met de iriserende schubben van hun lichaam hielpen die goddeloze beesten zich te verbergen terwijl ze langzaam door de met sneeuw gevulde lucht vlogen, en boven ons – hun prooi – cirkelden.

Ik greep mijn huisdolk stevig vast. Mijn hart bonkte snel terwijl ik tussen de bomen door naar boven tuurde, het ijs van mijn wimpers knipperde, wachtend op die eerste glimp van vleesgeworden Dood.

Onsterfelijkheid zou me in leven houden, wat er ook gebeurde, maar niet elk lid van onze groep jagers had die luxe. Net als ik vochten zij voor de kick, maar het was voor mij ook een van de grootste energiebronnen voor mijn macht. De jacht voedde mijn zonde meer dan wat ook. Aangezien de zonde van mijn cirkel gretigheid was, dachten de meesten buiten de Onderwereld dat dat inhield dat er te veel gegeten en gedronken werd. Dat deden we ook, net als neuken en vechten, maar het grootste deel van mijn zondaars leek op mij en gaf de voorkeur aan een overdaad aan avontuur en gevaar.

Die angst, de mogelijkheid van falen vermengd met een vurig verlangen om zich koste wat kost te buiten te gaan aan avontuur, dreef de jagers samen met mij voort door de smalle, genadeloze pas, de blik gericht op de bewolkte lucht, het lichaam gespannen en klaar voor de strijd.

Ik wierp een blik over mijn schouder op de rij elitekrijgers die Gruwelrak had getrotseerd, de ommuurde buitenpost die ik een eeuw geleden had gebouwd om toezicht te houden op het woeste noordelijke terrein vlak voorbij mijn grondgebied, Huize Gretigheid.

Op één na was bij iedereen mijn koninklijke wapen op de leren wapenrusting gestikt. Ze waren allemaal op zoek naar draken en glorie.

Ik gebaarde dat ze stil moesten zijn, waakzaam. Het zou nu niet lang meer duren.

We zaten al uren achter de draken aan, speelden een kat-en-muispelletje met ze, waarbij beide partijen dolgraag wilden toeslaan. De draken hadden geweten dat we in de buurt waren, maar dankzij een handvol groenblijvende bomen aan weerszijden van de passage hadden ze geen duidelijk zicht.

Sommige jagers beten op een leren riem om het geluid van hun klappertanden te dempen. Ze zouden het hier verder nog geen uur redden, hoe dapper ze ook waren.

We moesten verdergaan.

Ik speurde de rij af tot ik de persoon helemaal achteraan zag. Goudkleurige ogen blonken in het reepje zonlicht dat zich door de storm heen wurmde.

Mijn broer Toorn, de generaal van oorlog, was de enige die er net zo opgetogen uitzag als ik bij het horen van het naderende geluid. Hij was gemaakt voor de strijd zoals ik was gemaakt voor gevaar: een combinatie die zorgde voor slechte beslissingen, maar geweldige verhalen.

Hier, waar enkel monsters woonden, waren ijsdraken de ergste roofdieren.

Wat inhield dat zij de beste tegenstanders waren voor ons, prinses van Hel.

De jacht van vanavond beloofde gedenkwaardig te worden. Geweld zinderde in de lucht, was zo dichtbij dat ik de aanstaande strijd bijna kon proeven, iets wat me deed watertanden.

Urenlang hadden we deze specifieke groep ijsdraken genadeloos in noordelijke richting gevolgd, ver voorbij gastvrij terrein. Er waren zeven bekende drakenroedels verspreid door de regio. Deze had toevallig het territorium opgeëist dat het dichtst bij mijn Huis van Zonde lag.

Dit gebied was milder dan dat van het diepe noorden, maar nog steeds bruut.

Een aantal leden van onze groep had moeten omkeren. De strenge winterse elementen waren te dodelijk voor hen geweest. De paar die waren overgebleven waren het sterkst, of het meest dwaas.

Jackson Rose, een van de nieuwste ingewijden van de koninklijke jagersgilde, struikelde over een met ijs bedekte wortel en belandde al vloekend languit in de sneeuw. Felix, een doorwinterde veteraan, wierp me een verontschuldigende blik toe en trok de jongere jager al mopperend aan zijn riemen overeind.

Opeens gingen de haartjes op mijn nek overeind staan.

Dat ene teken van uitputting was de vonk die nodig was om geweld te laten oplaaien. De draken waren eerst misschien niet zeker geweest van onze precieze locatie, maar dat verrassingselement waren we nu kwijt.

‘Oppassen!’ riep ik. Daarbij wees ik met mijn dolk naar boven, en verliet ik het pad om onder de eerste de beste boom te gaan staan zodat ik wat zeker een luchtaanval zou zijn kon ontwijken.

Ik telde in stilte terwijl mijn hart in mijn keel bonsde.

Het geluid van klappende vleugels viel weg.

‘Wees paraat!’

Tegelijk doken de grote beesten op ons af, als kometen die uit de lucht vielen.

Met hun majestueuze vleugels tegen hun grote, geschubde lichaam gevouwen, stortten ze zich naar beneden, de een na de ander. Hun aantal kwam als een verrassing voor mijn groep.

Wind jankte om hun enorme lijven en dat geluid deed de kleine haartjes op mijn armen overeind staan.

De grootste kwam met een klap voor me op de grond terecht, grauwend terwijl zijn impact een krater veroorzaakte die een meter of zo aan sneeuw en bevroren aarde deed opspatten, waarbij hij mij maar op enkele tientallen centimeters miste. Iriserende schubben schitterden als diamanten. Rijen vlijmscherpe tanden zo dodelijk als dolken blonken in zijn bek.

Een enkel grillig litteken glom op zijn borst.

Ik ontblootte mijn tanden in een primitieve grijns. Het was Silvanus, een draak waarmee ik al bijna een eeuw sparde en die ik vanuit het ei met de hand had opgevoed.

Die band stelde echter vrij weinig voor op het strijdveld.

We waren aan elkaar gewaagd bij onze schermutselingen, waren geen van beiden makkelijk te verslaan.

Silvanus had het temperament van een knorrige huiskat. Dat betekende dat hij op mijn broer Ledigheid leek. Hij sparde alleen als hij daar zin in had en verder niet.

Ik wierp snel een blik op de jagers. Bijna iedereen had een draak om het tegen op te nemen en ze hadden allemaal dezelfde roofzuchtige grijns toen ze om beurten hun tegenstander aanvielen.

Ik concentreerde me weer op mijn eigen gevecht, gaf de adrenalinische vrije loop terwijl ik verder alles buitensloot.

‘Klaar voor een walsje, oude vriend?’ vroeg ik treiterend, op zoek naar elke mogelijke opening om aan te vallen.

Degene die als eerste bloed liet vloeien, won. Aangezien er twee enorme vaten gekruid bier op me wachtten in mijn warme kasteel

had ik zin om vanavond mijn overwinning te vieren, ver van de elendige kou die mijn ballen in zijn ijzige vuist vasthield.

Silvanus spuwde een stroom witte vlammen naar mijn linkervoet en dwong me een paar passen naar achteren te springen. Die klootzak had bijna mijn favoriete jachtlarzen verwoest.

Ik wees met mijn dolk naar mijn voeten. 'Een beetje respect voor goed leer, jij geschubde heiden.'

Scherpe tanden glommen in het afnemende licht. De drakenversie van een grijns.

Ik lachte zacht toen hij met zijn volgende stoot ijzig vuur kwam, dit keer op mijn andere been gericht. Ik had aangeboden met hem te dansen en die eikel liet me nu danspasjes uitvoeren.

'Knap gespeeld.'

Mijn grijns vervaagde. De behoefte om te jagen, om te winnen, nam het over.

Ik sloop naar voren, mijn ogen vernauwd, terwijl er zich een plan in mijn hoofd ontwikkelde. Ik zou doen alsof ik naar links zou uitvallen, hem dan vanaf rechts benaderen en hem een wondje toebrengen onder zijn snuit. Hij was breed en wendbaarheid was niet zijn sterkste punt, een voordeel waar ik gebruik van zou maken tot ik de overwinning had veiliggesteld.

In plaats van me aan te vallen hield Silvanus voet bij stuk. Er rommelde een waarschuwend geluid diep in zijn borst. Zijn aandacht was gericht op een punt boven mijn schouder. Gezien mijn lengte van bijna twee meter keek hij niet naar een van de jagers.

De draak waarschuwde me voor iets anders.

Ik keerde me met een ruk om, en ontweek maar net een klap van een tweede draak die me mijn hoofd zou hebben gekost als ik sterfelijk was geweest.

Elk beetje lichtzinnigheid verdween onmiddellijk. Een fatale klap was verboden bij onze spelletjes, ook al kon ik niet worden gedood. Er waren hier verschillende andere jagers die wél konden sterven.

'Moet ik je aan de afspraak herinneren?' zei ik ziedend, waarbij ik beide draken in de gaten hield.

Silvanus had me misschien één keer gewaarschuwd, maar ik kon

er niet op rekenen dat hij dat weer zou doen. Net als wolven waren draken roedeldieren. Ze zouden zich achter hun leider scharen.

Silvanus neeg zijn kop, erkende het pact.

De andere draak grauwde alleen maar.

Ooit hadden ijsdraken vrij door de Zeven Cirkels gezworven, hadden ze naar hartenlust op demonen en alle andere wezens kunnen jagen.

Tijdens een van de zwartste periodes in onze geschiedenis hadden de zeven alfa's van elke roedel een gecoördineerde aanval gepland en een spoor van bloed achtergelaten in het rijk, waarbij ze iedereen hadden geterroriseerd.

In tegenstelling tot de meeste wezens jaagden ijsdraken niet altijd om te eten. Ze vonden het fijn om te doden en ze hadden al hun meest duistere verlangens botgevierd op elk Huis van Zonde. Er waren ongelooflijk veel doden te betreuren geweest.

Dus meer dan honderd jaar geleden had ik over het eerste vredesverdrag onderhandeld tussen de draken en mijn broers. Dankzij de juiste spreuk hadden we helder met de draken kunnen communiceren en hadden we voorwaarden kunnen stellen waar we het allemaal mee eens waren.

Tenzij ik ze voor een bepaalde gelegenheid uitnodigde naar mijn cirkel te komen, zorgde het pact ervoor dat ze in het verre noorden bleven in het ongenadige, haast geheel wilde land vlak voorbij mijn gebied.

Ze hadden hun gebied in zeven regio's verdeeld, die elk door een andere alfa werden geleid. Ze verborgen de identiteit van hun alfa's voor ons, al geloofde ik sterk dat Silvanus de leider was van de roedel waar we het meest contact mee hadden.

De draken hadden het alleen over 'de alfa' als ze het over hun hoofddraak hadden.

We waren ermee akkoord gegaan ons niet te bemoeien met hun interne politiek, zolang ze elkaar maar geen ernstige schade of ietsel toebrachten.

In ruil voor hun acceptatie van het pact was ik ermee akkoord gegaan dat mijn jagers en ik jachten zouden regelen om het elke

maand op sportieve wijze tegen hen op te nemen, zodat ze scherp zouden blijven. Mijn broers konden meedoen nadat ze een verzoek bij mijn Huis van Zonde hadden ingediend.

Het was voor niemand toegestaan om te doden.

Deze tweede draak – Aloysius, afgaand op de iets donkerdere zil-verblauwe tint op zijn staart – kwam dreigend een stap dichterbij met een vurige blik in zijn iriserende ogen.

Zijn klauwen schraapten over de grond, woelden de sneeuw om.

Er lag een haast wilde glans in zijn ogen.

Ik werd me bewust van mijn omgeving, pikte de vertrouwde geluiden op van vechten. Ik keek vlug om me heen... andere draken gedroegen zich normaal, maar wel een beetje woest. De andere jagers barstten van de adrenaline en hun ogen schitterden bij elke klap.

Toch werd ik een ongemakkelijk prikkelend, waarschuwend gevoel gewaar.

‘Stop!’ riep ik. Het magische bevel van een prins van Hel klonk door in mijn stem.

Mijn broer staakte zijn gevecht, keek me vol ongeloof aan, zijn dolk op slechts centimeters afstand van de keel van zijn doelwit. Hij zou hebben gewonnen.

In plaats daarvan had ik hem het gevecht laten staken en de demon van oorlog was niet iemand die makkelijk een gevecht opgaf.

Toorn leek op het punt te staan in discussie te gaan, maar perste uiteindelijk zijn lippen op elkaar. Hij was het duidelijk niet eens met mijn oordeel, maar dit was niet zijn beslissing. Ik had hier de leiding over de jacht.

En mijn instinct maakte me duidelijk dat we ons moesten terugtrekken.

Ik had geleerd dat aangeboren alarmsysteem altijd te vertrouwen, had beseft dat ik dubbel zo hard op mijn lazer zou krijgen als ik het heel arrogant zou negeren.

Na de hele dag de draken te hebben gevolgd door de sneeuwstorm was ik net zo teleurgesteld als de anderen om zo snel een eind aan ons spel te maken, maar eerst moest ik ons hier weg zien te krijgen voor er iets verschrikkelijk mis zou gaan.

‘Jagers, draken.’ Ik knikte naar beide zijden, sloeg toen twee keer met gebalde vuist tegen mijn borst, een teken van respect en het signaal dat de jacht wel degelijk voorbij was. ‘Goed gestreden.’

Ik keek Silvanus lang aan, zorgde ervoor dat de draak wist dat hij binnenkort zou worden opgeroepen om te bespreken wat er bijna was gebeurd. Onderdeel van het pact was dat hij gehoor zou geven aan mijn koninklijke oproep.

Zijn verticale pupillen werden rap groter. Hij schudde zijn slangachtige kop haast onmerkbaar voor hij uiteindelijk het teken van begrip gaf.

Er was geen tijd om na te denken over de vreemde reactie van Silvanus, want een woeste kreet doorbrak de stilte en liet ijs door mijn aderen razen.

Ik keerde me net om op het moment dat Toorns ijsdraak naar voren dook, de kaken wijd opengesperd om de tanden in zijn keel te zetten.

Mijn broer was ongenadig snel, maar zelfs zijn handen kregen de bek van de draak een paar tellen te laat te pakken. Diens tanden zonken dieper en zijn ogen rolden naar achteren toen de bloedlust hem in zijn greep kreeg.

Ichor spoot uit tientallen wondjes terwijl het beest mijn broer heen en weer schudde om hem daarna met één heftige beweging de keel door te bijten.

Gedurende een lang en gruwelijk gespannen moment heerste er stilte terwijl Toorn langzaam op zijn knieën zakte. Bloed gutste uit zijn wond. De jagers staarden, verlamd van afschuw, naar de plek waar zijn keel had moeten zitten.

Het was in een oogwenk gebeurd. Er was geen tijd geweest om te reageren, zelfs met mijn bovennatuurlijke snelheid en kracht.

Ik ademde in. Mijn innerlijke demon rammelde aan de tralies van zijn kooi. Mijn broer was allesbehalve klein. Er kon niets worden gedaan om het bloeden te stelpen. Deze aanval was veel meer dan simpelweg als eerste bloed laten vloeien zoals de regels dat vereisten, en dit zou niet ongestraft blijven.

Maar ik moest er eerst voor zorgen dat mijn demonen dat wat nu zou komen zouden overleven.

De jagers stonden daar stokstijf stil. De penetrante geur van pishing in de lucht. Dit waren een aantal van de dapperste leden van mijn cirkel en ze waren doodsbang. Als een prins zo snel kon worden uitgeschakeld, wisten ze dat hun kans op overleven klein was.

Tot nu toe hadden de draken zich gedurende onze spelletjes ingehouden. De jagers hadden het nooit hoeven opnemen tegen de volledige macht van de wezens en iedereen besepte opeens dat dit geen spel meer was.

Mijn broer schonk me een woedende blik. De uitdrukking op zijn gezicht maakte me alles duidelijk wat ik moest weten terwijl langzaam het licht uit zijn ogen verdween.

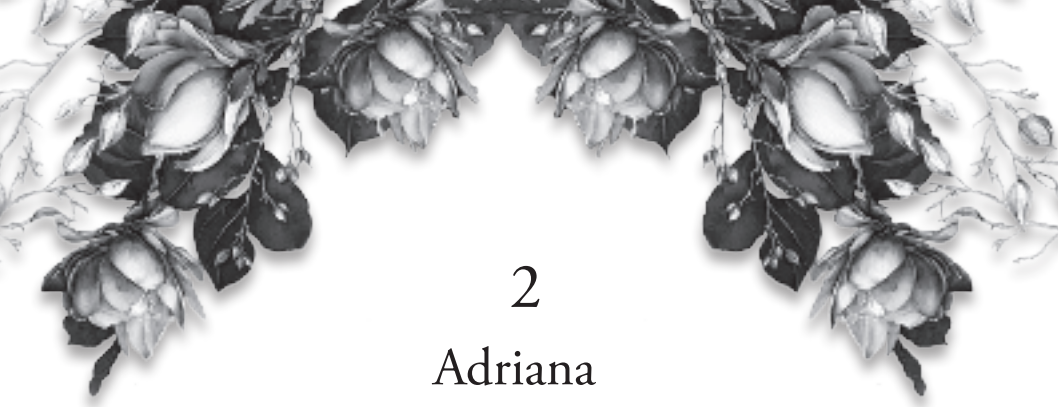
Ik knikte naar hem ten teken dat ik het begreep en dat ik er klaar voor was. Ik pakte mijn dolk stevig beet en wachtte af.

Zodra mijn broer de grond raakte, barstte de chaos los.

De draken keerden zich tegelijk naar ons toe, alsof er een of andere onzichtbare ketting was geknapt.

En ze vielen aan.

2

Adriana

‘Je zou echt wat meer moeten glimlachen, Adriana, mijn liefste.’

Aangezien Jackson zacht en met dubbele tong sprak en zijn passen haast net zo zwaar waren als de hand die hij steeds iets lager over mijn heup liet zakken, was het ergens wel indrukwekkend dat hij zich mijn naam herinnerde.

Als een ingewijde jager van de elite-opsporingstroepen van Huize Gretigheid die bekendstonden als de koninklijke jagersgilde was Jackson vanavond mijn opdracht, wat betekende dat ik aardig moest doen om de geheimen van zijn laatste missie te ontdekken.

Het gerucht ging dat de ijsdraken in het noorden rusteloos werden.

Als dat bewezen kon worden, zou dat hét verhaal van de eeuw zijn. Als eerste zo’n dergelijk verhaal brengen zou een heleboel interesse opwekken bij het grote publiek, wat de situatie waarin mijn familie verkeerde totaal zou veranderen.

Niet omdat draken in onze cirkel zowel werden gevreesd als vereerd, maar omdat de openbare orde op het spel zou staan.

Ik kon het verhaal niet zomaar laten gaan en op het beste hopen. Mijn familie woonde hier. Mijn vrienden. Net als alle burgers die de waarheid verdienden te weten voor er iets vreselijks gebeurde.

Als het vredesverdrag niet langer werd geëerd, moest daar een reden voor zijn.

Ik was vastberaden om te ontdekken wat die reden was.

Jackson walste met me door de balzaal, liet zijn hand steeds lager zakken en zijn dronkenschap werd pijnlijk duidelijk met elke verkeerde pas en dreigende struikeling.

We trokken ongewenste aandacht.

En niet alleen omdat we walsten tijdens een menuet.

We botsten tegen verschillende heren en dames aan, wat ons boze blikken en streng gefluister opleverde. Toen we bijna de douairière hertogin omver hadden gedanst, was ik bang dat ze ons eruit zou laten gooien. Haar ijzige blik volgde ons terwijl we over de vloer bleven wervelen.

Ik grimaste toen ze naar haar metgezel toe leunde, jonkvrouw Violet Gunner, de gastvrouw van vanavond, en ongetwijfeld gerechtigheid eiste voor haar geplette tenen.

Het idee Jackson per ongeluk tegen de tafel met alle mogelijke benodigdheden voor warme chocolademelk te laten botsen leverde strijd met mijn behoefte om hem dichterbij me toe te trekken. Ik had mijn kaken zo hard op elkaar geklemd dat die zeer deden.

Ik had vanavond twee fouten gemaakt.

De eerste was naar juffrouw Ryleigh Hughes luisteren. Mijn beste vriendin en collega had me opgedragen mijn voordeel te doen met de favoriete zonde van onze cirkel en aan te zetten tot overdaad.

‘Loslippigheid levert waardevolle informatie op’ was een motto waar ze naar leefde.

Nu veroorzaakte een dronken jager een scène, kreeg ik langzaam maar zeker hoofdpijn en wist ik nog steeds niet meer over zijn geheimen om een artikel te kunnen schrijven vóór mijn volgende deadline.

Ik kon het me niet veroorloven niets in te leveren. Als ik niet snel informatie kreeg over de ijsdraken, zou ik nog een gerucht over mijn aartsvijand moeten aandikken. Maar als ik er als eerste verslag van deed, zou het ijsdrakenverhaal mijn carrière – en daarmee mijn salaris – enorm goedgeen, meer dan een roddelkrant, dus ik was nog niet bereid om me gewonnen te geven.

Mijn tweede fout was proberen mijn vrouwelijke charmes in te zetten om informatie uit Jackson los te krijgen. Het was vaak moei-

lijk om mijn mond te houden en nu mijn deadline naderde, nam mijn geduld zienderogen af.

Flirten was onder de beste omstandigheden lastig voor me en dit waren níét de beste omstandigheden.

Opeens herinnerde ik me een porseleinen pop uit mijn jeugd.

Eden, mijn jongere zus, had die dolgraag willen hebben. De fel-roze jurk had in de zeldzame felle middagzon opgelicht en ze was er verliefd op geworden.

Als de oudste, met tien jaar leeftijdsverschil, was ik me al pijnlijk bewust geweest van onze omstandigheden en ik had de pop niet vertrouwd. Door de futloze uitdrukking op het gezicht, haast als een masker, had ik me afgevraagd wat ze verborgen hield.

Misschien had ik de mogelijkheid moeten overwegen dat de speelgoedmaker zijn ziel had geopenbaard en dat de pop simpelweg de maatschappelijke kooi voor jonge vrouwen vertegenwoordigde.

Wees meegaand, plezierig en mooi, ook al zuigt dat het leven uit je weg.

Ondanks mijn kalme waarschuwingen had mijn stiefmoeder de munten die we hadden bewaard om eten mee te kopen gebruikt om de pop aan te schaffen, waardoor onze buik die week leeg was gebleven.

Eden had elke avond gehuild, de pop zo goed als vergeten toen de harde waarheid eenmaal tot haar was doorgedrongen: het fortuin dat onze vader voor zijn dood bij elkaar had gespaard was weg. In zijn geheel uitgegeven door mijn stiefmoeder aan het ene nutteloze verzetje na het andere. Niet dat een pop voor een kind frivool was. Ik had het mijn zus nooit kwalijk genomen dat ze het speelgoed had willen hebben; zelfs toen had ik haar alles gegund wat haar hartje begeerde.

Sophie Everhart, mijn stiefmoeder, was de enige die ons lot niet wilde accepteren, alsof haar weigering om onze veranderde situatie te aanvaarden zou voorkomen dat die werkelijkheid zou worden.

Zelfs toen we gedwongen ons herenhuis hadden moeten overdragen aan schuldeisers en we in het vervallen gebouw waren getrokken dat we nu thuis noemden, had Sophie Everhart manieren ge-

